

[Bøgholm.]

Dette er af afgørende betydning for dansk militærpolitik, hvis hovedformål netop må være at imødegå et lokalt angreb, hvad enten dette kommer som indledningen til en verdensomspændende konflikt eller er et isoleret foretagende. Men det betyder, at større konventionelle styrker vil være nødvendige, end det ellers ville være tilfældet, og der må regnes med, at en hjælpeaktion vil tage længere tid. Derigennem bliver det helt afgørende, hvilke styrker der kan mønstres på D-dag. Jeg tillægger ud fra samme synspunkt ikke mobiliseringsstyrkerne den betydning, som jeg ved mange andre gør.

For en national dansk betragtning må forsvaret af enhver del af det danske landområde være lige vigtigt, men strategisk må det naturligvis ligge anderledes. Jeg vil gerne gøre den bemærkning om de forskellige landsdeles forsvar, at Sjælland i den givne situation er et mere truet område end Jylland-Fyn, ikke blot af indlysende geografiske grunde, men også fordi forsvaret af disse områder, i første række da Jylland, de facto er integreret i den store NATO-linje fra Sydnorge til Lübeck og Elben, medens Sjælland mere eller mindre, strategisk set, er en fremskudt post. Forsvaret af det jysk-fynske område står i nøje forbindelse med de NATO-styrker, der står i egnene umiddelbart syd for vor grænse. Forsvaret af Jylland vil, lykkeligvis da, altid være stærkere end de danske styrker, der står i Jylland. Anderledes på Sjælland. På D-dag vil efter al sandsynlighed de danske styrker komme til at kæmpe alene, og det vil tage sin tid at føre landmilitær hjælp frem. Det er denne afgørende strategiske forskel mellem de to områder, der må betinge styrkernes fordeling. Men kan det sjællandske område sikres på rimelig måde gennem den nye forsvarsordning? Uanset styrkefordelingen vil forsvaret af Sjælland i henhold til den nye ordning være alt for svagt. Når de større årgange melder sig under fanerne, må dette spørgsmål tages op.

Spørgsmålet om en atombevæbning er holdt udenfor og vil ikke blive løst under en socialdemokratisk regering, medmindre de udenrigspolitiske forhold ændres. Jeg tror, der fra regeringens side er tale om en skæbnesvanger fejlbedømmelse. Det vil ikke

være lettere, men vanskeligere at atombevæbne Danmark i en spændt udenrigspolitisk situation, og tungt vil ansvaret være, når danske soldater skal kæmpe med gammeldags våben mod en fjende, der er udstyret med atomvåben. Over for en modstander med atomvåben må styrkerne spredes, medens de ellers kan holdes samlet, det vil sige, at da de danske styrker må spredes, kan en fjende angribe med tropper, der er de danske styrker underlegne i tal, og dog være sikker på talmæssig overlegenhed i enhver kampsituation. Jeg forstår, at regeringen ikke er at få i tale på dette område. Under de givne forhold ville det måske da være en løsning, om amerikansk atomammunition blev oplagret syd for vor grænse, så den efter beslutning af NATOs øverstbefalende, under forbehold af den danske regerings godkendelse, hurtigt ville kunne overføres til Danmark.

Jeg vil gerne give udtryk for ønsket om, at den danske regering går aktivt ind i arbejdet for en stærkere integrering af NATOs militærstyrker. Man er gået langt, hvor det gælder uddannelsen, og erfaringerne er her de bedste. Det ville være af stor værdi, om ikke blot øvelsesområder og flyvepladser blev fælles — det kan i vidt omfang finde sted uden stationering — men om også en del af de unge kunne komme til at ligge i garnison i allierede lande. Dette ville rent menneskeligt underbygge det militære samarbejde og vel også militært have sin værdi.

Den nye ordning har store minusværdier. Der opereres for alle værnets vedkommende med utilstrækkelige styrker; nedsættelsen af tjenestetiden til 12 måneder betyder, at alt for små uddannede styrker vil stå til rådighed, og at soldater i påkommende tilfælde vil blive sendt i kamp uden at være indøvet i moderne kampformer. Over for dette står som en plusværdi indførelsen af en nogenlunde omfattende hård kerne, der kan enkadrere de alt for uøvede soldater. Det er videre en ærlig ordning, da en pristalsordning sikrer, således at den ikke bliver undermineret af snigende inflation. Afgørende for min stemmeafgivning er det forhold, at ændringen set i forhold til den gældende ordning er et fremskridt, og at den betegner en forbedring af regeringsforslaget. Den er utilstrækkelig, og jeg vil